

I kveld er vi samlet for å be. Vi skal be for barnet i mors liv. Symptomatisk nok var det en setning som falt ut av det stykket som vi skrev om gudstjenesten i lokalavisen. Det var nok rent tilfeldig at setningen falt ut, den har blitt oversett, men symptomatisk likevel, fordi det er en tendens i vår tid til å overse det som er aller vondest og vanskeligst for mange. Setningen lød: "Hvem vil være med å be også for dem som har tatt abort?"

Provosert abort er et stort problem, ikke bare for de tusenvis av ufødte mennesker som blir drept hvert år og for samfunnet som strever med å opprettholde folketallet, men også et stort problem fordi det direkte berører så mange flere. For hver abort som utføres berører det blant andre en mor og en far, og det berører helsepersonell.

Problemet er ikke først og fremst at det kan skapes skyldfølelse hos enkelte, selv om det i seg selv kan være ille nok og kan hemme glad livsutfoldelse for år fremmover, men først og fremst er det et problem fordi hver provoserte abort skaper reell skyld hos mange involverte. Skyld i forhold til det ufødte barnet uretten begås mot. Skyld i forhold til Gud som er den eneste som har rett til å være herre over liv og død.

"Hvem vil være med å be også for dem som har tatt abort?" Er det noen som trenger forbønn så er det dem. I årenes løp har spørsmålet om abort berørt svært mange familier i vårt land, blant dem også etter hvert kristne familier. Mange menigheter blir direkte berørt. Noen steder ser det dessverre ut til at handlingslammelse og passivitet blir resultatet når medlemmer har forgått seg mot det femte bud.

Når datteren på 17 år betror seg til mor og far at hun har et problem; hun er blitt gravid. Da hender det at en av de første tankene som slå ned i mor eller far er anseelsen, hvordan skal de kunne forklare den voksende magen for familie og venner, og hva med alle de praktiske tingene og datterens fremtid? Så slår den tanken rot: – Så lenge ikke noen vet noe, så lenge det kan holdes skjult, så lenge er det kanskje ikke et problem. Omsider kommer rådet: – ingen behøver å vite noe, det går an å ta abort!

Eller, en mor og en far har flere barn som begynner å bli store. De er lei av småbarnsstell. Da kan det passe dårlig med en attpåklatt til. – Gud vil nok tilgi også denne gangen. En kalkulert risiko. Og så synder de på nåden mot bedre vitende. Dreper sitt ufødte barn.

Barna i mors liv har mange fiender, også langt inn i kristnes rekker. Det er mange som reagerer på språkbruken; drap. Likevel, det er drap det handler om, brudd på det femte bud. Ingen er tjent med at sannheten skjules og dekkes til av mer skånsomme ord, ord som kanskje også bortforklarer og unnskylder.

Aller minst er de tjent med det som sitter tilbake med skyld for ugjerningen. Synd og skyld blir ikke borte selv om det forties eller bortforklares, selv om det fortreges av mennesker. Synd kan bare bekjennes. Bekjennes til han som er den svakes og den minstes talsmann og forsvarer. Bekjennes til han som har skapt fosteret i mors liv. Bekjennes til han som kommer menneskebarnet i hu og tar seg av det. "Hva er da et menneske."

Vi reiser oss og hører prekenteksten fra Salme 8:

Herre, vår Gud, hvor herlig ditt navn er over hele jorden, du som har utbredt din prakt på himmelen.

Av småbarns og spedbarns munn har du reist deg et vern mot dine fiender for å stanse hver motstander som vil ta hevn.

Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingrer, månen og stjernene som du har satt der, hva er da et menneske, siden du kommer det i hu, et menneskebarn, siden du tar deg av det?

Du gjorde ham lite ringere enn Gud og kronet ham med ære og herlighet. Du gjorde ham til herre over dine henders verk, alt la du under hans føtter: Sauer og okser, alle sammen, ja, også de ville dyr i marken, fuglen i luften og fisken i sjøen, alt som ferdes på havets stier.

Herre, vår Gud, hvor herlig ditt navn er over hele jorden!

"Hva er da et menneske?" Det hersker full forvirring for tiden. Det pågår i disse dager en diskusjon mellom leger om de skal sette en grense ved den 25. svangerskapsuke før de vil berge fortidligfødtes liv. Årsaken til vegringen er at en viss prosentandel svært tidligfødte får funksjonshemninger, noen lever dessuten heller ikke opp. Da mener noen at en likhet for loven er å foretrekke. Dermed vil alle som er født før denne grensen legges til side for å dø, eller det settes sprøyte for å fremme det samme resultatet.

For noen er problemet at grensen for å ta liv og grensen for å berge liv nå med ny medisinsk teknologi blir sammenfallende. Det etiske dilemmaet blir så synlig. På et rom vil leger kjempe for å berge et fortidligfødt barn, mens på et annet vil de avlive et barn på samme alder som kanskje er friskt nok til å leve og vokse opp, men dessverre ikke ønsket. Mennesker gjør seg til gud og mener seg berettiget til å bestemme over andres liv og død. Men hva er da et menneske?

Da Kain hadde slått sin bror Abel i hjel, sa Herren til Kain: "Hvor er din bror Abel?" Kain svarte: "Jeg vet ikke. Skal jeg vokte min bror?" Da sa Herren: "Hva er det du har gjort? Hør, din brors blod roper til meg fra jorden!"

Gud som er alle tings skaper, fra det store og mektige universet, til det lille og for oss ubetydelige, han har alltid stått på den svakes side. "Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingrer ... hva er da ... et menneskebarn. Du gjorde ham lite ringere enn Gud og kronet ham med ære og herlighet. Du gjorde ham til herre over dine henders verk ... Sauer og okser, ville dyr.. fugler... og fisk ..." Men Gud, du gjorde han vel ikke til herre over andre menneskers liv og død?

Vi husker Mesterens ord: "Det dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, gjorde dere mot meg." Vi ville vel ikke at Mesterens hjerte igjen skulle knuses? Det banker som kjent for den svake, for den minste av våre brødre og søstre. Hvem vil følge Herrens eksempel og bry seg om den hjelpeløse? Hvem av oss vil være vår brors vokter?

Vi har hørt Guds egne vitnesbyrd fra bibelordene som har blitt lest i kveld. Vitnesbyrd om skapelse i mors liv. Vitnesbyrd om at Gud har gitt fosteret verdi som menneske. Vitnesbyrd om at Gud er på den svakestes side. I dagens Norge er ingen svakere enn barnet i mors liv. Ingen er mer utsatt enn disse minste som mangler rettsbeskyttelse.

Vi tilhører et folk der mange er berørt av abortinngrepene, ja også berørt langt inn i menighetene. Det er mange som er skyldige. Overfor Gud nytter det ikke å fortie og glemme. "Hva er da et menneske?" Gud som tar seg av den lille og svake krever til regnskap. Det er det mange som vet, men nesten like mange som fortrenger.

Det finnes imidlertid ett håp. I den arien fra Hendels Messias som vi hørte som preludium i dag, er teksten: "Jeg vet at min gjenløser lever". Vi som kan vitne med Hendel, og med prøvelsenes Job i Det gamle testamente, han som først gav oss ordene i denne bekjennelsen, vi har et tilbud om forsoning å gå med. På grunnlag av Jesu død og oppstandelse, et tilbud om forsoning med Gud. Det finnes ikke ett budskap som trengs mer enn dette her i vår by og bygd og i vårt land.

Vi har et budskap om tilgivelse for synd, et budskap om han som tok vår straff på seg, om han som bar all verdens synd og sonet den på Golgata kors. Dette budskapet gjelder oss som har tatt imot det, og det er for alle syndere som vender om. Det finnes ikke én synd Jesus ikke døde for. Tenk hvilket befriende budskap vi har å gå med; tilbudet om å bli vasket ren av han som har gjort opp for all verdens synd. "For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv." (Joh.3,16)

I dag skal vi be for barna i mors liv. Det knytter seg store løfter til bønn. La oss i dag huske å be også for de mange som bærer på skyld, at de må få vende om og finne veien til den nådige Far, og at han vil ta imot og tilgi for sin elskede Sønn, Jesu Kristi skyld.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.